

AIKUISHAHAN ME KAIKKI OLLAAN!

TM Markus Paavola

Usein jopa kirkollisessa elämässä, kun keskustellaan jostakin ikävistä sääntöihin tai kuriin liittyvästä seikasta, joku toteaa: "Aikuisiahan me kaikki ollaan!" Tämä väite on siitä erinomainen, että se tapaa vetää kerralla maton muiden argumenttien alta. Onko se itse kuitenkin argumenttina pätevä?

Aluksi meidän on selvitettävä mitä tämä väite tarkoittaa. Sitten meidän on tarkasteltava niitä perimmäisiä motiiveja, joiden vuoksi koemme mielekkääksi suureen ääneen julistautua aikuisiksi.

Oletettavasti tarkoitamme väitteellä ennen muuta sitä, että olemme henkisesti täysi-ikäisiä. Henkinen täysi-ikäisyys viittaa luonnollisesti viisauteen. Vaikka fyysisesti olemmekin aikuisia, on kuitenkin jo toinen kysymys missä määrin olemme saavuttaneet henkisen täysi-ikäisyyden. Sitä paitsi osaavathan jo murrosikäisetkin korostaa omaa "aikuisuuttaan".

Ongelmaksi nousee viime kädessä se, että kristinuskossa viisaus ei samaistu maailmalliseen viisauteen, tietoon ja tekniikkaan. Se liittyy ennen muuta ihmisen vapaan tahdon oikeaan käyttämiseen. Kuinka ollakaan, myös perimmäiset motiivimme ovat yhteydessä vapaan tahdon käyttämiseen!

Kysymykseen aikuisuudesta liittyy näet ihmisen oman tahdon voimakas korostaminen. Meidän on saatava päättää kaikesta omin päin, olemmekin aikuisia. Ennen kaikkea meidän on saatava "toteuttaa itseämme". Useimmiten tämä kaikki tulee ilmi erilaisina vaatimuksena saada vapaasti noudattaa langenneen luonnon himoja ja haluja. Aikamme kulutusyhteiskunta ruokkii tätä pyrkimystä entisestään.

Langenneen ihmisen tahto on himojen ja halujen orjuudessa. Kirkko pyrkii vapauttamaan ihmisen tahdon ja suuntaamaan sen kohti Jumalaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan. Käytännössä tämä tarkoittaa, että kristillinen elämä on askeettista kilvoitusta.

Meillä voi olla kaunis kuva päämääristämme ja tarkoituseristämme. Suurista luuloistamme huolimatta emme useinkaan halua olla kuuliaisia Jumalan tahdolle, vaan alamme sielunvihollisen johdatuksella järkeillä, ettei Jumala toki tarkoita sitä, mitä sanoo. Näin me kirkkain silmin toistamme Aadamin ja Eevan synnin.

Koko kilvoituselämä on taistelua ihmisen tahdon omistuksesta. Tässä taistelussa kuuliaisuus on sekä päämäärä että ase. On väärä luulo, että jokainen sotilas voi omin päin päättää tekemisistään. Tämä on mahdotonta jo siksi, että taistelutantereena on hänen oma tahtonsa.

Kirkko tunnustaa täysi-ikäisiksi vain Pyhät, ne Kristuksen omat, joiden tahto on samaistunut Jumalan tahtoon siinä määrin, että yhä heidän kuolemansa jälkeenkin voimme turvallisin mielin vedota heidän apuunsa. Jumala on antanut heille suuren toimintavallan Kirkossa ja maailmassa, koska rakkaudesta Jumalaan he jo ajallisen vaelluksensa aikana pyrkivät kaikessa noudattamaan Hänen tahtoaan. Heistä tuli jumalankantajia.

Näin he saattoivat Pyhän Hengen ohjauksessa kokoontua ekumeenisiin synodeihin, ei demokratian ja "aikuisuuden", vaan Jumalan valtakunnan hengessä. Synodeihin osallistui toki sellaisiakin edustajia, jotka suuntautuivat oman tahtonsa ja aivoitustensa mukaan. Koska he eivät

sisällä sydämessään olleet Kirkon jäseniä, he ajautuivat lopulta Kirkon ulkopuolelle myös ulkoisesti.

Englantilaiskirjailija C. S. Lewis on todennut, että loppujen lopuksi on vain kahdenlaisia ihmisiä. On niitä, jotka viimeisenä päivänä sanovat Jumalalle: "Tapahtukoon Sinun tahtosi." Sitten on myös niitä, joille Jumala sanoo viimeisenä päivänä: "Tapahtukoon sinun tahtosi."

Kysymys tahdosta on aina myös kysymys kuuliaisuudesta. Elämmekö kuuliaisuudessa Pyhälle Traditiolle ja sen ilmenemismuodoille? Vai olemmeko tämän sijaan kuuliaisia omille inhimillisille aivoituksillemme ja ajallisille perinnäissäännöillemme, haluillemme ja pyrkimyksillemme?

Hyvänä nyrkkisääntönä voidaan joka tapauksessa todeta, että korostaessamme omaa aikuisuuttamme me vain paljastamme, kuinka keskeneräisiä raakileita olemme niin hengellisesti kuin henkisesti.

Aamun Koitto 16/2004